

Nachtberen

Als de kleuren uit de dag verdwijnen
de klok zichzelf opnieuw uitvindt
stapt het kind in een grotere jas
klaar voor het jachtveld van de nacht.

Ze waant zich ongezien en ongekend
achter dicht gestucte lagen, onaantastbaar
en onaangetaast de ziel nog zonder eelt
struint ze argeloos langs de zelfkant van de stad.

Thuis woelt een moeder zich door de tijd.
Liggend in bed kijkt ze de dag naar voren
haar oren hunkeren naar het kraken van de trap
en de fluisterende stem: *'ik ben er weer'*.

Dan - eindelijk valt de voordeur met een zucht
van voorlopige verlichting stevig in het slot.

De moeder en het kind sluiten de ogen, laten
het staartje nacht geruisloos overgaan in de dag.

Aarden met paarden

Als zij daar samen staan
in het koper van de zon
nestelt de tevredenheid
zich tussen adem en een zucht

Ik hoor het breken van het gras
en de staarten zwaaien
Een echo vliegt als schaduw
van een grutto door de lucht

Nog even blijven kijken
Nog even blijven staan
Mijn voeten worden zwaarder
Tijd om weer naar huis te gaan

©Marjan Leunissen

Ergens halverwege

Op de brug van toen naar daar,
sta ik stil bij het nu en beweeg
mee op de schuivende panelen
in het rijke decor van mijn leven.

Wie ik was is allang voorbij terwijl
ik nog niet ben wie ik zal zijn.
De weg wijd open in het verschiet,
lange lijnen langs al het mogelijke.

Ergens halverwege een bord,
hier links, rechts of weer rechtdoor.
Steeds vraagt mijn hoofd mijn voeten:
waar brengen jullie mij?

Vol vertrouwen zetten zij de stap
naar links, rechts of rechtdoor.
Het is om het even wat het wordt;
voorbij halverwege is het leven te kort.

zichtbaar

trage slagen wuiven
witte wijde vleugels
als zeilen door de lucht

glijden en weer stijgen
steeds hoger in het blauw
een majestueuze vlucht

geen wolkje drijft voorbij
alleen het naakte wit
een muis zucht opgelucht